

nuar 426,000 Kr., i Februar 324,000 Kr., i Marts 853,000 Kr., i April 812,000 Kr., i Maj 1,198,000 Kr., i Juni 1,025,000 Kr., i Juli 1,186,000 Kr., i August 1,834,000 Kr. Derpaa blev Skatten — eller Afgiften, skal jeg vel hellere sige — forhøjet, som ærede Medlemmer vil erindre, til det dobbelte. I September Maaned gav den 2,463,000 Kr., det største Beløb, den har givet i en enkelt Maaned. I Oktober faldt den til 2,022,000 Kr., i November var den 912,000 Kr., men steg saa atter i December til 1,159,000 Kr., rimeligvis paa Grund af Salg, som er kommet frem som Følge af den sig nærmende Selvangivelse eller Ansættelse til Formue- og Indkomstskat. Hvad den har givet i Januar i Aar, kan jeg ikke bestemt sige, det kan ikke være opgjort allerede i Dag, den 6. Februar. Jeg vil antage, den har givet 1 Mill. Kr. Der er jo ikke saa lidt Udsigt til, at den ikke i Fremtiden vil give saa meget som her nævnt.

Jeg vender saa tilbage til dette Finansaar og siger, at det vil forhaabentlig ikke stille sig saa ugunstigt, som man muligvis til en Begyndelse kunde have troet. Men jeg vil tage en stor Reservation, idet jeg minder om, at vi nærmer os til de næste Maaneder. Thi dels er det sikkert, at Udgiften efter al Rimelighed vil være stigende, men dernæst er der det, som jeg mange Gange har dvælet ved eller i alt Fald gjort opmærksom paa, at man maa forudse det Øjeblik, da Indtægten i høj Grad er svindende. Derfor vil de Spørgsmaal, det ærede Medlem stiller til mig om den kommende Tid, være fuldkommen umulige at besvare, ikke mindst under den nuværende Situation, hvor ikke noget Menneske kan have nogen begrundet Mening om, hvorledes den danske Stats Indtægter vil være, naar de Forhold, som nu taarner sig op omkring os, kommer til at virke i hele deres Kraft.

Naar det ærede Medlem spørger mig, hvorledes det vil blive i Aaret 1917—18, vilde jeg kunne svare ham nogenlunde, hvis jeg vidste, at Indtægterne gik ind omtrentligt saaledes som forudsat paa Finanslovsforslaget, men det ærede Medlem vil indrømme mig, at det i Øjeblikket er vanskeligere end nogen Sinde at svare derpaa. Det ærede Medlem nævnedes selv de sidste Dages alvorlige Begivenheder —, skønt det ikke forekom mig, at disse sidste Dages alvorlige Begivenheder virkede stærkt ind paa det ærede Medlems Foredrag og hans Behandling af de Sager, vi har for. Det ærede Medlem nævnedes det imidlertid

i Begyndelsen af sin Tale, og ud derfra maa det ærede Medlem være klar over, at ingen, hverken ærede Medlemmer eller Finansministeren, kan have nogen Mening om, hvorledes Finansaaret 1917—18 vil stille sig. Det, som er magtpaaliggende, er, at vi skaffer os den Indtægt, vi kan faa, og den Indtægt, vi kan faa paa sikker Maade, der, hvor vi kan paapege, at den vil gaa ind, men at vi ikke kommer ind paa at foreslaa Veje, hvor Udbyttet af Skatten vil blive usikkert. Jeg maa her sige, at jeg synes, det ærede Medlems Anvisninger i saa Henseende var i højeste Grad usikre og daarligt funderede. For at kunne beregne, hvorledes Finansaaret 1917—18 vil stille sig, maatte man endnu vide, hvor længe Krigen vil vare, og hvorledes den vil udvikle sig. Derfor bliver det endnu urimeligere at stille Spørgsmaal til Finansministeren om, hvorledes dette Aar vil blive, naar intet Menneske kan vide, om Krigen varer saa og saa længe af Finansaaret, eller maaske tager det hele. Derom forlanger det ærede Medlem sikkert ikke, at jeg skal have nogen som helst Mening. Men Finanslovsforslaget foreligger jo, og jeg har al Grund til at tro, at det vil blive vedtaget omtrent i den Form, hvori det foreligger. Alle Medlemmer er med i dette Øjeblik til de Udgifter, der skal afholdes. Jeg har ikke fundet, at der her i Tinget holdtes tilbage af nogen med Hensyn til Udgifterne, og hvis der var en, der syntes, at en Udgift var for stor, blev der en stiltiende Forstaaelse om, at naar den første faar, hvad han skal have, faar den anden ogsaa, hvad han skal have; paa den Maade er der en almindelig Fordeling imellem Medlemmerne af Udgifterne, som gør, at Udgifterne er sikre nok.

Det ærede Medlem kan ikke have begrundet Anledning til at spørge om, hvordan Indtægterne vil blive. Jeg kan henvisse til, at hvis man sørger for at faa Indtægten der, hvor den kan faas sikkert, stiller man Finanserne og Staten og Muligheden for at imødekomme den meget store Udgift, der kan ventes, gunstigt. Endnu mindre kunde det falde mig ind at drøfte med det ærede Medlem, hvorledes Finansaaret 1918—19 og Fremtiden i det hele vil blive. Jeg synes, at det ærede Medlem ikke var langt fra at forlange af mig et Normalbudget for Aarene efter Verdenskrigen. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem, naar han er ene med sig selv, vilde falde paa at forlange det af sig selv; jeg tror ikke, at han mener, at no-